

„Lej, kalin, debeloglavec,
trdokljunast kos je svoje
pesmi pustil, lepše poje,
Podučit' ne dá se slavec!“

Adverzativna zveza, bodisi z veznico ali brez nje, zahteva le vejico! Kalin in kos sta se dala poučiti, a slavec se ne dá. —

V zadnjem verzu zadnje kitice „Prekopa“ je vrnil g. A. tudi nepotrebno vejico: „pokopat k tolovajem, biričem ga dadé“. Ta vejica dela vtisk, kakor da stoji namesto izostale veznice „in“ in da sta oba dajalnika na isti stopinji, oba zavisna od predloga „k“. — Misel pa je ta: Pevčevo truplo izroče biričem, naj je pokopljejo k tolovajem.

Kako naj se opraviči vejica v verzu: „Pravljica po Ezop' od vas zapeta, i. t. d. ali pa v temle stavku: „Al ko si je 'zvolila, mladenča družega“ ??

Torej le počasi s korenito ureditvijo interpunkcije!

Rokoko.

Zakaj ti prsi trepečejo,
ko gledaš mi v hladne oči?
Zakaj se za noskom leskečejo
ti žalostni biseri?

Prisegel bi skoro, devičica,
na vrata presladkih nebes,
da čudna ti klije cvetličica
v globini teh sinjih očes!

Vladimir Levstik.

Pesem.

Ivoje oči, o dekle,
so me pozdravile,
lepe sanje mladostne
dušo preplavile.

Ali to so sanje,
to so sence samó,
v tihem času, o polnoči
preko duše gredó.

V tihem času, o polnoči
čez dušo radost gre
kot zlata zvezda preko neba —
čez moje trudno srce.

Milan Pugelj.